Bu özel sayı Bifa işçileri tarafından hazırlanmıştır

ÖZEL
SAYI:15
22 ARALIK
1991
FIYATI 300TL.
(KDV DAHİL)

İŞÇİLERİN SESİ

Bifa Bisküvi Fabrikası'nda 450 işçi işten çıkarıldı.

BİFA'DA İŞÇİ KIYIMI

- ***1320 işçinin çalıştığı Bifa'da 170 sigortasız ve kayıtsız, 195 sözleşmeli ve kalan 950 kardrolu işçi çalışmaktaydı. Geçtiğimiz günlerde Bifa işçilerinden 450'si açlığa ve yoksulluğa terk edildi. Açlığa ve yoksulluğa terk edilmesinin tek nedeni ise sendikalaşmak ve örgütlenmek.***

- ***Bu mücadele basit bir hak mücadelesi değildir. Bu mücadele, bizlerin işçi olma bilincini kazandığımız ve sınıfsal olarak kendimizi ifade etmeye giriştiğimiz bir mücadeledir. Bizler asıl şimdi işçi olmanın, mücadele etmenin ve örgütlenmenin ne demek olduğunu anlıyoruz. Asıl şimdi işçi olmanın onurunu taşıyoruz, Alnımızın teri, emeğimizin hakkı ve insanca yaşam için Karaman halkını ve Türkiye'deki sınıf kardeşlerimizi yanımıza çağırıyoruz.***

Kendisi de Karaman'lı olan ve tüccarlık ve esnaflıkla işe başlayan Yılmaz Babaoğlu ve Ziya Aydın'ın sendikaya tahammülü yok. Beş fabrikası ve özel bir hastanesi olan Yımaz Babaoğlu ve Ziya Aydın sendikalı işçi çalıştırmıyor. 12 yıldır diğer fabrikalarında olduğu gibi Bifa'da da işçileri en ilkel ve ağır koşullarda çalıştıran Yılmaz Babaoğlu ve Ziya Aydın adeta işçilere kan kusturmaktalar. Bu patronlar yıllardır, işçileri iliklerine kadar sömürmek için yasal ve yasal olmayan her yolu kullanmakta ve sırtını 12 Eylül'ün sendika-iş yasalarına dayayarak rahatça at oynatabilmektedir. 16 yaşından küçük işçilerin çalıştırıldığı, 16 yaşından büyük mevsimlik işçilerin ise sigortasız çalıştırıldığı Bifa'da, 12 yıldır sendika yok. Sendikasız işçi çalıştırmanın "tatlı karının" farkında olan Bifa patronları, işyerinde sendikalaşmayı önlemek için her türlü baskıcı tedbirleri almaktan kaçınmamaktadır. 1983 yılı ve sonrasında gündeme gelen sendikalaşma çabalarımızı ağır bir biçimde bastıran Babaoğlu-Aydın ikilisi, yine işçilere pervasızca saldırmayı işveren olmanın temel özelliklerinden saymaktadır.

Bifa Bisküvi Fabrikası'nın diğer özelliği ise işçi ücretlerinin çok düşük olmasıdır. İşçilerin 12 saat zorla çalıştırıldığı Bifa'da aylık gelir 500 bin lirayı aşmamaktadır. Ucuz işçi ücretinden dolayı gıda sanayinde önemli bir yere gelen Bifa, diğer firmalarla rekabet etme şansını devam ettirmek için, işyerine sendikayı sokmama noktasında kararlı davranmaktadırlar.

TEŞMİL VE SENDİKALAŞMA

İşyerimizdeki olaylar, Tek Gıda-İş'in başvurusu üzerine Bakanlar Kurulu'nun aldığı teşmil kararı üzerine ortaya çıktı. Bu karara göre, Golden Çikolata işçilerinin kazandığı haklar bize de uygulanacaktı. Bu uygulama sonucunda işçilerin 10 milyar lira tutarında birikmiş alacakları ortaya çıkıyordu. Bu haber işyerinde sendikalaşma mücadelesini hızlandırdı. Bizler Bakanlar Kurulunun aldığı Teşmil kararını duyduktan sonra hemen harekete geçtik ve 3 gün içerisinde 950 arkadaş Tek Gıda-İş Sendikası'na üye olduk. Ama bizim sonradan öğrendiğimiz bir yasaya göre, işyerinde teşmil uygulanan işçiler sendika yetkisi alamıyordu. Böylece Sendikanın bizi uyarmaması nedeniyle geçici olarak bizi hak sahibi yapan Teşmil kararı sendikal örgütlülük olanağını yokediyor, bizi patronların saldırıları karşısında silahsız bırakıyordu.

Çok kısa bir sürede ve büyük bir işçi kitlesiyle sendikalı olmamız patronların uykularını kaçırdı. Bunun üzerine harekete geçen patronlar, okuması yazması olmayanların bile imzalamayacağı çıkış kağıtlarını önümüze koydu. İmzalamamızı istedikleri kağıtta ise "kendi isteğimizle işten ayrıldığımız ve şimdiye kadar ki toplu sözleşme farklarını, bayramı, genel tatil ücretlerini, mesaileri, yemek, çocuk, doğum, eğitim, yakacak, hasta-

İŞÇİLER VE SENDİKAL ÖRGÜTLENME

Yeryüzünde işçi sınıfı ve sermayedarlar (burjuvazi) diye iki sınıfın ortaya çıkmasıyla birlikte, bu iki sınıfın birbirlerine karşı olan mücadelesi de ortaya çıkmıştır. İşçiler kendi haklarını almak, insanca bir yaşam seviyesine ulaşmak için mücadele ederken; üretenlerin emeğinden çalarak mülk sahibi olanlar ise daha çok kar elde etmek hırsıyla, işçilerin haklarını vermemek için her türlü yola başvurmuşlardır. İşçiler onyıllar boyunca verdikleri bu mücadelenin başlarında örgütsüz ve dağınık olmalarından dolayı çok kayıplar vermiştir. Ancak giderek bilinçlenen ve bilinçle örgütlenen işçiler patronlar karşısında önemli haklar kazanmışlardır. İşte bu mücadelenin sonucunda, işçilerin elleriyle yarattığı örgütlenmeler olan sendikaları patronlar da kabul etmek zorunda kalmışlar ve örgütlenme haklarının yasal olarak kazanmışlardır.

Sendikaların görevleri, işçilerin hak kayıplarını önlemek için patronlarla toplu pazarlık yapabilmek ve belirli mücadele yollarını işleyerek daha ileri haklar kazanmak, bu hakları korumak ve geliştirmektir. Patronlar 18. yüzyılda kazanılan bu temel işçi hakkını tanımamak, işçileri sendikasız kılmak, sendikaları suçlayarak veya işçilere çok yönlü baskılar uygulayarak sendikaları yok etmeye uğraşmaktadırlar. Bu nedenledir ki ülkemizde 6 milyon işçi olduğu halde sadece 1,5 milyon işçi sendikalıdır. Bu nedenledir ki dünya üzerinde tüm çalışanların (kamu çalışanları, memurlar vb.dahi) sendika hakkı olduğu halde ülkemizde yasaklanmaktadır.

Burada, sendika hakkına sahip olan işçilerin bu hakkı öğrenme konusunda da yeteri kadar çaba göstermediğini veya sendikalaşmanın sadece bir üyelik olduğuyla sınırlı bir bilgilenmeyi yeterli gördüklerini de belirtmeliyiz. Sendikalı olmak bir notere başvurup üyelik işlemini tamamlamak değildir. Örgütlenme sorunu bununla bitmez. Sendikanın görevini, nasıl işlediğini bilmek, öğrenmek gerekli. İşçilerin işyerlerindeki sorunlarının ülkede yaşanan sorunlardan kopuk olmadığını bilmeleri gerekli. İşçilerin kendi sorunlarının çözümünde söz ve karar sahibi olmayı bilmeleri gerekli. Sendika yönetimlerini denetleyip; onların kararlarını uygulamalarında patronlara karşı uzlaşmacı, teslimiyetçi olmalarını engelleyici yapılar yaratmaları gerekli. Aksi takdirde sendika sadece tabela sendikası olur, sendika yöneticileri de işçilerin tepesinde ikinci bir patron olup çıkarlar.

Bu durumda işçiler, işyerlerinden başlayan iç örgütlenmelerini işyeri komite ve konseylerine taşımalıdırlar. Yani işçiler kendi sendikalarında iktidar olmalı, bilgisine deneyimine güvendikleri arkadaşlarını yönetimlere getirmelidirler. Kararlarını alıp, görev verdikleri arkadaşlarının önderliğinde uygulamaya girişmelidirler. Böyle bir sendikal örgütlenme ülkemizde ikide bir; baskının, terörün açık yaşandığı dönemlerdeki gibi, birilerinin emriyle yok olmaz. Tabelası sökülünce işçilerin örgütlülüğü devam eder; patronu görüşme masalarına oturtur, işyerinden doğan ücret, sosyal hak, işgüvencesi (işten atılmama) ve insanca bir çalışma düzeni yaratma haklarını alıp korur ve geliştirirler.

lık, ölüm yardımlarını, ikramiyeleri, kıdem tazminatlarını eksiksiz bir biçimde aldığımız" yazılmaktaydı.

Alelacele hazırlanan kağıtta o kadar saçma sapan şeyler vardı ki bunları ilk defa işitiyorduk ve patronlara göre de tüm haklarımızı almış oluyorduk. Aldığımız asgari ücretin dışında hiç bir hakkımızın olmadığı Bifa'da, patronlar, kendi kendimizi kandırmamızı bekledi. Bizimle alay edercesine bu kağıtları imzalamamızı istedi. Hiç bir arkadaşımızın bu kağıtları imzalamadığını gören patronlar daha azgın bir saldırıya geçerek, önce sigortasız ve sözleşmesiz işçileri daha sonra da kadrolu ve sendikalı işçileri işten atmaya koyuldu. Amacı, bizleri teşmilden doğan haklarımızı vermemek ve işyerine sendikayı sokmamaktı.

Bütün patronların yaptığı gibi Babaoğlu ve Aydın da işten çıkarmaların nedenini "fabrikanın modernize edilmesi"ne bağlayarak kamuoyunu yanıltmaya çalıştılar.

Şimdi soruyoruz:

Yıllardır Bifa Bisküvi Fabrikası modernize edilmedi de bizler teşmili kazanınca ve sendikaya üye olunca mı modernize gündeme geldi. Bu işverenin kendisini haklı göstermek için söylediği düzmeceden başka bir şey değildir. Karaman halkının da böyle bir düzmeceye inanması olanaksızdır. Bifa patronlarının oyunları bu kadarla kalmamaktadır; Ankara'da bulunan Çankaya Hastanesi işçilerini de sendikalı olduğu için işten atmaya girişmişlerdir. Patronlar, Çankaya Hastanesi çalışanlarıyla yaptığı toplantıda; "Ben Bifa'da 450 işçiyi hiç gözlerinin yaşına bakmadan çıkardım, eğer sendikadan istifa etmezseniz sizi de çıkarırım" diyerek işçileri tehdit etmişlerdir. İşverene karşı çıktığı için işten atılan 3 hastane çalışanı da bizler gibi açlığa ve yoksulluğa terkedilmiştir.

HAKLARIMIZI ALINCAYA KADAR DİRENECEĞİZ

Toplu işten atılma olayından sonra ilk gün akşama kadar kapı önünde beklememize rağmen bu tepkiyi daha sonra yeterince devam ettiremedik. Bizim tepkisizliğimiz ve suskunluğumuzdan güç alan patronlar işten çıkarmalara devam ediyor. Daha önce işçiler olarak kendi aramızda düzenli birlikteliğimizin olmaması ve ilk defa örgütlenmeye girişmemiz, kısaca tecrübesizliğimiz, sendika ve sınıfsal bilincimizin yetersizliği bizleri geçici olarak kararsızlığa sürükledi. Kuşkusuz, sendikanın suskunluğu ve sendika olarak bizlere önderlik etmekten kaçınması da bizlerin eylemsizliğinde etkili oldu.

İlk şaşkınlık ve dağınıklığımızı atıp haklarımızı almak, haklılığımızı herkese anlatmaya giriştik. İlk elden Karaman'daki siyasi partilerin, basının kapılarını çaldık. Ama hepsi bir bir yüzümüze kapanırken sadece insan hakları savunucuları kapılarını açtı.

Daha önce teşmil sözleşmesini bizden saklayan sendikacıların "aman eylem yapmayın, biz gerekeni Ankara'da yapacağız, ne olursunuz yasal yolların dışına taşmayın" demeleri işçi arkadaşlarımız arasında bir beklentiye yolaçtı. Oysa sorun Karaman'da, Bifa'daydı; çözülecekse burada ve kendi gücümüzle çözülmeliydi. Sorun Ankara'da çözülecekse biz de orada olmalıydık.

Gelişen tüm bu olaylardan sonra; bizler, gerek Çalışma Genel Müdürü ve İnönü ile yaptığımız görüşmeler, gerekse sendikalarla yapılan görüşmelerde önümüze [illegible] sorunlarımızı çözecek adımların atılmadığını kendi gözlerimizle gördük.

Yılmaz Babaoğlu ve Ziya Aydın'ın Bifa'ya ve diğer işyerlerine "sendika sokmama" tavırları ne kadar kesin ise bizim de işyerlerine sendika sokma kararımız o kadar kesin ve nettir.

Bizler yaşadığımız süreçte sadece patronların pervasız saldırılarıyla karşı karşıya kalmadık. 12 Eylül'ün getirdiği ve tamamen işçiler aleyhine olan yasaların da bizlerin elini kolunu bağladığını gördük. Varolan iş yasaları, patronların, bizleri işten atabilmesi ve ağır koşullarda çalıştırılmamız için her türlü kolaylığı sağlamaktadır. Bizler ise ne zaman hakkımızı aramaya kalksak , ne zaman sendikalaşma çabası içine girsek hem patronların saldırıları ile hem de patronları koruyan yasalarla boğuşmak zorunda kalıyoruz. Ve biz biliyoruz ki; Bifa'da yaşanan sendikalaştırma ve işçi kıyımı sorununu çözmek yine kendi elimizdedir. Biz işçiler kendi gücümüze, birlikteliğimize güvenerek hareket ettiğimiz sürece sorunlarımızı çözebiliriz. Üretimden gelen gücümüzü kullanmak, şalterleri kaldırıp indirmenin bizim elimizde olduğu bilerek yürürsek başarıya ulaşabiliriz. Kuşkusuz bizlerin üretim yapıp yapmama serbestliğine sahip olmamız yeterli değildir. Önemli olan bunu nasıl ve ne zaman kullanacağımızdır.

Biz işçiler kararlıyız, güçlüyüz, ve en önemlisi de haklıyız. Yasaların ve patronların bizleri haksız görmesi bizim yapacaklarımıza engel değildir, olamaz da. Başarıya ulaşmak için haklı, güçlü ve kararlı olmamız yetmez. Önemli olan örgütlü ve bilinçli olmamızdır. Bizler sendika hakkını söke söke almak ve atılan arkadaşlarımızın tekrar işe dönmelerini sağlamak için attığımız her adımın bilinçli adımlar olmasını istiyorsak; attığımız her adımı birlikte atmak için kenetlenmeliyiz, tek bir vücut, tek bir ses olmalıyız. Bizler kararlılığımızı, bilincimizi ve gücümüzü taleplerimiz gerçekleştikten sonra da devam ettireceğiz. Patronlar bu süreçte bizi muhatap olarak kabul edip kendi içimizden seçtiğimiz arkadaşlardan oluşan komiteyi taraf olarak kabul edene kadar mücadelemizi sürdürmeliyiz.

Yaşadığımız bu süreçteki en önemli taleplerimiz ise, atılan arkadaşların tekrar işe alınması, zorla mesainin ortadan kaldırılması, mesaiye kaldığımız her saat için iki kat ücretin verilmesi, işyerlerindeki çalışma koşullarının iyileştirilmesi, işçilere hakaret edilmemesi ve fiziki zor kullanımının ortadan kalkması, patronların bizlerle toplu sözleşme

masasına oturmasıdır. Güçlü bir birliktelik yaratabildikten sonra patronları sözleşme masasına fiili olarak oturtmamız olanaksız değildir. Çünkü haklar yasalardan önce gelir ve mücadele sonucunda yasalaşır.

İşte biz bunun için işten atılan-atılmayan bütün arkadaşların katılımıyla kurduğumuz komitelerde ve konseylerde örgütlenmeliyiz. Patronlar ise bizim kendi içimizden seçtiğimiz komiteyi muhatap almak zorundadır, bizim örgütlenmemiz de sendikamız da bugün bu komiteler olacaktır.

■ *Bizler sendika hakkını söke söke almak ve atılan arkadaşlarımızın tekrar işe dönmelerini sağlamak için attığımız her adımın bilinçli adımlar olmasını istiyorsak; attığımız her adımı birlikte atmak için kenetlenmeliyiz, tek bir vücut, tek bir ses olmalıyız. Bizler kararlılığımızı, bilincimizi ve gücümüzü taleplerimiz gerçekleştikten sonra da devam ettireceğiz. Patronlar bu süreçte bizi muhatap olarak kabul edip kendi içimizden seçtiğimiz arkadaşlardan oluşan komiteyi taraf olarak kabul edene kadar mücadelemizi sürdürmeliyiz.*

İşyerinde ve mahallelerde kurduğumuz komitelerle yapacağımız işleri tartışmalı ve bu konuda kararlar almalıyız. Sadece yapılacak işleri değil aynı zamanda her arkadaşımızın yaşadığı sorunları (ekonomik, moral, politik, eğitim vb.) bu komitelerde tartışmalıyız ve çözüme kavuşturmalıyız. Bizler bu mücadeleye girerken emekten yana olan ve yüreği bizimle çarpan işçi, memur, esnaf, öğenci, avukat, doktor kardeşlerimizin bizleri yalnız bırakmayacağını biliyoruz. Karaman'da yaşanan sorun sadece Bifa'daki işçilerin sorunu değil, Karaman'da yaşananlar bütün Türkiye emekçilerinin sorunudur.

Bizler bu mücadeleye girerken patronların çok yönlü tehditleriyle yüzyüze kaldık ve kalmaya da devam edeceğiz. Patronlar sadece devletin güvenlik güçlerini üstümüze göndermekle kalmayacaktır. Bizleri bölmek, içten parçalamak için her türlü yalanı ve sahtekarlığı göstermekten kaçınmayacaktır. Bizler bu saldırı karşısında tek vücutuz ve tek vücut olmaya devam edeceğiz.

Bizler işçiyiz ve işçi olmaktan kaynaklı sorunlarımız var ve yine biz bu sorunlarımızı tüm işçi arkadaşlarımızla birlekte çözeceğiz. Birbirimizi satmayacağız ve sattırmayacağız. Patronların tehditlerinden korkup veya vereceği 3-5 kuruşa kanıp kendi arkadaşlarımızı satacak kadar alçalmadık. Eğer böyle yapmayı düşünenler varsa bu arkadaşlar en kısa zamanda işçi kardeşlerimize ihanet etmekten vazgeçip saflarımıza katılmalıdır. Ve bizler de bize ihanet eden hiç bir arkadaşımızı affetmeyeceğiz ve onu toplum içinde rezil etmekten de kaçınmayacağız.

12 yıldır patronların despot tutumlarından baskı ve otoriter çalışma koşullarından artık bıktık, şimdi dur demek için ayaktayız.

Yıllardır sendikasız çalıştırılıp zincirsiz köleler haline getirildiğimiz için ayaktayız. Günde 12 saat çalıştırılıp sosyal yaşamla bağımızın tamamen koparılıp, adeta robot haline getirildiğimiz için ayaktayız. Ve en önemlisi Karaman Bifa Bisküvi Fabrikası'nda sessiz, suskun, ürkek işçi kitlesinin değiştiğini göstermek için ayaktayız.

Ve bizler Karaman'da Bifa Bisküvi Fabrikası'nda sendika hakkını kazanana kadar, işten atılanlar işe dönene kadar mücadelemizi sürdüreceğiz.

Bu mücadele basit bir hak mücadelesi değildir. Bu mücadele, bizlerin işçi olma bilincini kazandığımız ve sınıfsal olarak kendimizi ifade etmeye giriştiğimiz bir mücadeledir. Bizler asıl şimdi işçi olmanın, mücadele etmenin ve örgütlenmenin ne demek olduğunu anlıyoruz. Asıl şimdi işçi olmanın onurunu taşıyoruz, Alnımızın teri, emeğimizin hakkı ve insanca yaşam için Karaman halkını ve Türkiye'deki sınıf kardeşlerimizi yanımıza çağırıyoruz.

Gelin şu işverene öyle bir tokat atalım ki bir daha işçi kıyımı olmasın, bir daha sendika deyince ağzından salyalar akmasın ve bir daha kendisini Karaman'ın en güçlüsü, en akıllısı sanmasın.

BU TOKATI VURACAĞIZ, HAKKIMIZI ALACAĞIZ!
İŞÇİYİZ, GÜÇLÜYÜZ, ÖRGÜTLÜYÜZ VE KAZANACAĞIZ!
BİFA'DA İŞÇİ KIYIMINA SON!
SENDİKA HAKKIMIZ SÖZE SÖKE ALIRIZ!
KAYBEDECEK BİR ŞEYİMİZ YOK! AMA KAZANACAK ÇOK ŞEYİMİZ VAR!

Bifa İşçileri, tüm işçi kardeşlerini dayanışmaya çağırıyor.
DAYANIŞMA HESABI:
Türkiye İş Bankası Karaman Şubesi 390688

...ULLARI Yazı İşleri Müdürü: Adnan CANSIZ, Prof. İ. Gürkan Cad. 3 / 5 Cağaloğlu - İst. Tel:512 50 35 Basıldığı yer: Sonhavadis Matbaası